

[Halvgaard]

For det andet må man gennem en form for adgangsregulering styre tilgangen til de uddannelser, der er behov for. For det tredje må man sørge for, at det er de bedst egnede, der får adgang til uddannelsesinstitutionerne og dermed også til uddannelsesstøtten. For det fjerde må folketinget sikre, at de unge, der optages på vore uddannelsesinstitutioner, får økonomiske muligheder – langt bedre end hidtil og også langt bedre end det forslag, som foreligger i dag – for at gennemføre deres studier. Løser folketinget denne opgave efter disse retningslinjer, så vil det kunne betegnes som en god uddannelsespolitik.

Hvis folketinget, som repræsenterer borgerne i Danmark, for det første finansierer uddannelser, der ikke er behov for i samfundet, for det andet ikke sørger for, at det er de bedst egnede, der får adgang til uddannelsessystemet og uddannelsesstøtten, og hvis der uddannes flere, end samfundet har behov for, og til uddannelsessektoren bevilges flere penge, end landets økonomi tillader, ja, så må man betegne den uddannelsespolitik, man her i Danmark fører, som uansvarlig, og man vil med rette kunne påstå, at folketinget ikke har varetaget på befolkningens vegne den opgave forsvarligt.

Jeg mener, at folketinget vedrørende uddannelsespolitikken har handlet uansvarligt, ikke blot over for skatteyderne, der skal betale, men også over for vore unge, både dem, der skal til at begynde et uddannelsesforløb, og også dem, der allerede er inde i uddannelsessystemet. Man har devalueret undervisningen både i folkeskolen og i gymnasierne, sådan at de unge er dårligere egnede og dårligere forberedt til at påbegynde et studium; det er den ene ting. For det andet har man ikke prioriteret uddannelses tilbuddene på grundlag af vores økonomiske formåen. Det vil sige, at samfundet stadig væk finansierer uddannelser – på bekostning af dem, der er behov for – som samfundet ikke har behov for. Det er uansvarligt over for de unge, der studerer, når staten ved tilbud om finansiering af deres uddannelser lokker dem ind i et uddannelsesforløb, på trods af at det klart og tydeligt i vore officielle analyser fastslås og erkendes, at samfundet ikke har mulighed for til sin tid at kunne tilbyde de unge beskæftigelse. Det er en utilgivelig bjørnetjeneste, vi gør de unge. Trods den gennemførte adgangs begrænsning, folketinget vedtog i 1976;

viser beregningerne jo, at i løbet af nogle år vil langt, langt flere, ja, langt over hundrede tusind højt uddannede stå uden beskæftigelse. Hvordan kan vi acceptere en sådan uddannelsespolitik – en uddannelsespolitik, som er til skade for samfundet og også for de unge – og nu i dag begynde at diskutere uddannelsesstøttens størrelse, når man simpelt hen uddanner til arbejdsløshed.

Den uddannelsespolitik, man har ført i de senere år, har indebåret, at man har finansieret udgifter til uddannelser, samfundet ikke kan finde anvendelse for. Det er medvirkende til at forøge arbejdsløsheden og forringe vores konkurrenceevne osv. osv. Hvem kommer til at betale i sidste instans? Det er ikke i så høj grad vores generation som de unge selv, der kommer til at betale for en forfæjlet uddannelsespolitik. Det er de unge – hvis fremtid vi nu forsøger at tilrettelægge i forbindelse med en uddannelsespolitik – som til sin tid kan kritisere dette folketing for at have vedtaget denne politik – og det med rette. De vil kunne bebrejde os, at den adgangsregulering, vi gennemførte i 1976, med en total ramme på 19.000 til de videregående uddannelser, var uansvarlig. Det vil de kunne bebrejde os med rette. Det må derfor også bekymre, at denne totalramme for 1979 stadig væk er fastsat til 19.000. Det er et alt, alt for højt tal.

Vi mener altså fra fremskridtspartiets side, at før det er forsvarligt at snakke om uddannelsesstøtte, og før fremskridtspartiet vil medvirke til sådan en reform, må vi simpelt hen stille visse krav, som jeg har været inde på her, om en sanering af uddannelses tilbuddene og en midlertidig adgangs begrænsning, der er langt, langt mere effektiv. På den måde vil der være basis for at efterkomme de studerendes ønsker om en forsvarlig uddannelsesstøtte langt bedre end foreslået i dette forslag.

Man vil måske påstå, at i en arbejdsløshedssituation som den, vi befinder os i, ville det være uforsvarligt at beskære de unge adgangen til vore højere uddannelsesinstitutioner. Hertil vil jeg blot sige, at ungdomsarbejdsløshedspøblemet kan vi da ikke løse ved at uddanne de unge til arbejdsløshed. Vi skyder problemerne ud og gør de unge en bjørnetjeneste på den måde. Vi må simpelt hen lave en uddannelsesreform, hvor vi tilbyder uddannelser, som samfundet har behov